

Sygn. akt I C 775/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - sek. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. P.

przeciwko P. S.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego P. S.

przeciwko S. P.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powoda S. P. kwotę 12000 zł (dwanaście tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 7 sierpnia 2015 r. do dnia 31 sierpnia 2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 114 zł (sto czternaście złotych);

III. w pozostałym zakresie umarza postępowanie w sprawie z powództwa S. P.;

IV. powództwo wzajemne P. S. oddala;

V. odstępuje od obciążenia powoda S. P. opłatą sądową od uiszczenia której dotychczas był zwolniony;

VI. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powoda S. P. kwotę 792,77 zł (siedemset dziewięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu części kosztów procesu;

VII. nakazuje ściągnąć od pozwanego P. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu sum budżetowych.

Sygn. akt I C 775/15

UZASADNIENIE

Powód S. P., reprezentowany przez adwokata K. K. (1), w pozwie z dnia 10 sierpnia 2015 r. wnosił o zasądzenie od pozwanego P. S. kwoty 15000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzenie ciała w drodze czynu zabronionego oraz zasądzenia kwoty 5000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 444§1 k.c. i 445§1 k.c.. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w nocy z (...) r. doszło do zdarzenia w wyniku którego pozwany naruszył u powoda czynność narządu ciała, powodując u niego obrażenia ciała w postaci złamania korony zębów 11 i 12. Wyrokiem wydanym w dniu 12 maja 2015 r. w sprawie II K 99/15 Sąd Rejonowy w Ciechanowie warunkowo umorzył postępowanie prowadzone przeciwko P. S.. Na skutek obrażeń odniesionych w tym zdarzeniu powód poddał się leczeniu stomatologicznemu i psychiatrycznemu. W celu przywrócenia stanu uzębienia konieczne będzie założenie implantów, których cena oscyluje w granicach 5500-7500 zł za jeden implant. Powód będąc młodą osobą został oszczędzony poprzez pozbawienie go pełnego uzębienia, co obniżyło jego samoocenę. W niniejszej sprawie powód domaga się zwrotu kosztów już poniesionych oraz kosztów, które będzie musiał ponieść w przyszłości oraz zasądzenia zadośćuczynienia. (pozew k. 2-7 akt).

Powód S. P. wnosił o zwolnienie go od kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2015 r. powód S. P. został zwolniony od ponoszenia opłaty sądowej (postanowienie k. 21 akt).

Pozwany P. S., reprezentowany przez adwokata J. M., w odpowiedzi na pozew uznał powództwo S. P. tytułem odszkodowania do kwoty 114 zł. W pozostałym zakresie wnosił o oddalenie powództwa.

Co do samej zasady roszczenia strony powodowej pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń, jednakże kwestionował wysokość żądanego odszkodowania oraz zasadność roszczenia o zadośćuczynienie włącznie z jego wysokością.

Pozwany podniósł, że żądanie zasądzenia odszkodowania na rzecz S. P. było zgłaszane już w postępowaniu karnym i wówczas Sąd, w uzasadnieniu wyroku, uznał je za bezpodstawne. Powyższe wyklucza możliwość dochodzenia zadośćuczynienia pomiędzy tymi samymi stronami w drodze postępowania cywilnego. Ponadto S. P. zachowywał się w sposób prowokacyjny co skutkuje ustaleniem, że stopień przyczynienia się powoda do powstałej szkody można określić na 70%, co przy udokumentowanych załącznikami do pozwu wydatkach w wysokości 380 zł, daje kwotę 114 zł. Natomiast powoływanie się przez stronę powodową na ewentualne inne koszty, których konieczność poniesienia może powstać w przyszłości, nie daje podstaw do ich zasądzenia już obecnie.

W piśmie zawierającym odpowiedź na pozew P. S. złożył pozew wzajemny, którym wnosił o zasądzenie od S. P. na jego rzecz kwoty 3650 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie jego ręki powstałe w zdarzeniu opisanym w pozwie wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa wzajemnego do dnia zapłaty.

P. S. już obecnie poniósł 3650 zł kosztów leczenia ścięgien lewej ręki. Na dowód poniesionych kosztów P. S. złożył fakturę z Centrum (...). Niniejszym pozwem wzajemnym P. S. żądał zasądzenia od S. P. zwrotu poniesionych z tego tytułu kosztów.

W trakcie postępowania sądowego powód S. P. zmienił stanowisko. Ostatecznie powód sprecyzował swoje roszczenie na rozprawie w dniu 12 września 2017 r. w ten sposób, że wnosił o zasądzenie kwoty 12 000 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie cofnął powództwo.

Pozwany P. S. wyraził zgodę na częściowe cofnięcie powództwa.

(protokół k. 206 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. był uczniem II klasy I Liceum Ogólnokształcącego im. Z. K. w C.. W nocy z (...) roku wraz z kolegami M. P. i K. M. spotkali się, a następnie wspólnie udali się do dyskoteki - klubu (...). Klub ten jest usytuowany w C. przy ulicy Fabrycznej. W drodze do dyskoteki spotkali D. S., który przyłączył się do mężczyzn. D. S. w trakcie wspólnej drogi wielokrotnie dopytywał P. S. o podanie mu numeru telefonu do jego siostry - E. S. i za każdym razem spotykał się z odmową. Na miejscu w klubie, mężczyźni spotkali jeszcze K. S.. Mężczyźni wspólnie się bawili. K. M., D. S. oraz K. S. spożywali alkohol. P. S. oraz M. P. nie pili tego wieczoru alkoholu w klubie. P. S. spożywał alkohol wcześniej. Po zabawie wszyscy koledzy postanowili wyjść przed budynek klubu, na parking.

Tego samego wieczoru, bawił się w klubie (...) ze znajomymi, w tym z P. K.. Na miejscu spotkał także swojego kolegę D. Ł.. Wszyscy mężczyźni tego dnia spożywali alkohol. S. P. przysypiał w klubie, więc D. Ł. zabrał go na zewnątrz. Kiedy mężczyźni opuścili lokal rozdzielili się. S. P. udał się w kierunku bramy wjazdowej do grupy osób, w której stali między innymi D. S. i P. S., a D. Ł. rozmawiał ze swoimi znajomymi. D. S. nadal prosił P. S., aby ten podał mu numer telefonu do jego siostry, co usłyszał podchodzący do mężczyzn S. P.. Wówczas S. P. powiedział do D. S. "a co poruchać byś chciał", na co odpowiedział mu P. S. "co ty masz do mojej siostry". Wtedy S. P. odepchnął P. S., uderzył w klatkę piersiową, doszło między nimi do szarpaniny, obydwaj zadawali sobie ciosy, a następnie P. S. uderzył S. P. pięścią w twarz. Po uderzeniu mężczyźni przewrócili się i wzajemnie nadal zadawali sobie ciosy. P. K. widząc to zaczął rozdzielać ich, odciągając P. S., a K. M. odciągał S. P..

W wyniku uderzenia, przez P. S. pięścią w twarz, S. P. doznał złamania korony dwóch zębów tj. 1 i 2 górnych lewych i widząc stan swojego uzębienia i ciekącą krew uciekł do domu.

(dowód – zeznania świadków T. L. k. 101 akt, M. N. k. 101 akt, A. S. k. 101 akt)

Natomiast P. S. na skutek zadanego ciosu doznał zerwania ścięgna lewej dłoni - dłoń krwawiła obficie. W reakcji na brak czucia w palcu P. S. wraz z kolegami udali się taksówką do (...) Szpitala Wojewódzkiego w C..

(dowód - opinia k. 33, historia choroby k. 68-82 akt II K 99/15).

Sąd Rejonowy w Ciechanowie, wyrokiem wydanym w dniu 12 maja 2015 r. w II Wydziale Karnym, uznał P. S., urodzonego (...) w C., za winnego tego, że w nocy z (...) roku w C. przy ul. (...) uderzając pięścią w twarz naruszył czynność narządu ciała S. P., powodując u niego obrażenia ciała w postaci złamania korony zębów 11 i 12 skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej siedmiu dni, tj. o przestępstwo określone wart. 157 § 1 k.k. Na podstawie art. 66 § 1, 2 i 3 kk, art. 67 § 1 kk Sąd postępowanie karne wobec oskarżonego P. S. o zarzucany mu czyn, tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 kk warunkowo umorzył na okres 1 roku próby. Ponadto na podstawie art. 67 § 2 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego (dowód: wyrok k. 113 akt II K 99/15).

Sąd w sprawie II K99/15 uznał, że oskarżony P. S. swoim działaniem wyczerpał dyspozycję art. 157 § 1 k.k. Do uderzenia pokrzywdzonego w twarz bowiem bezsprzecznie doszło. Mimo że oskarżony formalnie na rozprawie nie przyznał się do popełnienia

zarzucanego mu czynu, to złożył depozycje zgodne z ustalonym stanem faktycznym, nie przecząc iż do uderzenia z jego strony doszło.

Pokrzywdzony S. P. na skutek działania oskarżonego, doznał obrażeń ciała w postaci złamania korony dwóch zębów, które skutkowały rozstrój zdrowia na okres dłuższy niż 7 dni. Sąd uznał, iż rozstrój zdrowia pokrzywdzonego pozostawał w związku przyczynowym z działaniem oskarżonego. Zachowanie oskarżonego naruszało wynikającą z przeciętnej wiedzy i doświadczenia życiowego regułę postępowania z dobrem prawnym jakim jest zdrowie człowieka. Występek określony w art. 157 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, a wina sprawcy może mieć postać zamiaru zarówno bezpośredniego, jak i ewentualnego (art. 9 §1 k.k.). Sprawca nie musi uświadamiać sobie i chcieć, aby spowodowany uszczerbek trwał dłużej bądź krócej niż 7 dni. Wystarczy, że chce albo możliwość taką przewidując, godzi się na to, że spowodowany uszczerbek na zdrowiu nie będzie lekki. W ocenie Sądu karnego P. S., uderzając pokrzywdzonego pięścią, co najmniej przewidywał, iż spowoduje u niego jakiś uszczerbek, działał zatem w zamiarze bezpośrednim.

Biorąc powyższe pod uwagę, P. S. swym działaniem spełnił wszystkie znamiona czynu określonego w art. 157 § 1 k.k.

Oskarżony w czasie popełnienia czynu był osobą w pełni poczytalną, zdającą sobie sprawę z bezprawności swojego postępowania oraz tego, że nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu lub winę. Można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem. Sąd w sprawie karnej analizował także mechanizmy motywacyjne, które kierowały działaniem oskarżonego. Z pewnością nie bez znaczenia było, iż do wymierzenia ciosu doszło po uprzednim użyciu przez pokrzywdzonego wulgarnego sformułowania dotyczącego siostry oskarżonego. Uznając, iż społeczna szkodliwość czynu zarzucanego P. S. nie jest znaczna Sąd na podstawie art. 66 § 1, 2 i 3 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec niego warunkowo umorzył na okres 1 roku tytułem próby.

P. S. przeprosił pokrzywdzonego, podając mu dłoń. W złożonych przez siebie wyjaśnieniach wyraził żal i skruchę oraz zapewnienie, iż nie dopuści się ponownie takiego czynu. Mając na względzie okoliczności zdarzenia, powód zachowania oskarżonego, wzajemne zadawanie ciosów i wzajemne szarpanie przez oskarżonego i pokrzywdzonego, a także doznanie obrażeń ciała w wyniku zdarzenia zarówno przez oskarżonego, jaki przez pokrzywdzonego, Sąd w wyroku karnym nie orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

(dowód: uzasadnienie wyroku k. 116-124 akt II K 99/15).

Z dokumentacji medycznej wynika, że na dzień 13 stycznia 2014 r. w jamie ustnej S. P. były obecne zęby sieczne górne, które następnie zostały uszkodzone w wyniku zdarzenia w grudnia 2014 r. W wyniku zdarzenia, do którego doszło w nocy z (...) r. P. S. spowodował u S. P. obrażenia ciała w postaci uszkodzenia zębów 11 i 12. Powód zgłosił się do stomatologa, który stwierdził obrzęk wargi górnej i dolnej, złamanie podłużne pod dziąsłowe korzenia zęba 11 skutkujące jego nieodwracalnym uszkodzeniem i ekstrakcją zęba oraz uszkodzenie – złamanie korony zęba 12, które zostało odbudowane po bezpośrednim pokryciu miazgi materiałem (...). U S. P. został wykonany most tymczasowy z włókna szklanego odbudowujący czasowy brak zęba 11 za co pacjent poniósł koszt leczenia 380 zł (dowód: dokumentacja medyczna k. 16-19 akt).

W wyniku urazu do którego doszło w nocy z (...) r. u S. P. doszło do nieodwracalnej trwałej utraty zęba 11 oraz nieodwracanego trwałego uszkodzenia zęba 12, które w czasie trudnym do sprecyzowania może spowodować martwicę miazgi zęba i konieczność leczenia endodontycznego zęba 12 co będzie procesem nieodwracalnym. Wielkość szkody w przypadku utraty siekacza przyśrodkowego w szczęce stanowi 3% uszczerbku na zdrowiu, a w przypadku utraty częściowej siekacza bocznego z uszkodzeniem miazgi - 1,5% utraty uszczerbku na zdrowiu. Wybór metody leczenia jest uzależniony od wieku pacjenta, charakteru urazu i stanu tkanek otaczających. W leczeniu odtwórczym dąży się

do jak najbardziej zbliżonych do funkcji zęba uzupełnień protetycznych w związku z tym wskazana jest implantacja brakującego zęba 11 z ewentualną augmentacją kości i odbudowa protetyczna na implancie, a w odniesieniu do zęba 12 odbudowa techniką bezpośrednią – kompozyt lub pośrednią – korona. Cena takiego uzupełnienia jest zależna od czynników o charakterze jakościowym i oscyluje w przedziale 5000-10000 zł za implant plus odbudowa protetyczna i około 2000 zł za koronę pełnoceramiczną

(dowód: opinia lekarza stomatologa M. S. k. 194-195 akt).

Nie jest możliwa precyzyjna ocena cierpień psychicznych doznanych przez S. P.. Sytuacja związana ze zdarzeniem wpłynęła negatywnie na psychikę S. P.. Powód przez tydzień nie chodził do pracy, wycofał się z relacji interpersonalnych oraz odczuwał duży dyskomfort spowodowany zmianą swojego wyglądu i zaistniałymi wskutek urazu ograniczeniami. Jednakże pogorszenia stanu emocjonalnego miało charakter przejściowy i obecnie nie obserwuje się następstw natury psychologicznej uniemożliwiających prawidłowe, codzienne funkcjonowanie psychospołeczne powoda. S. P. aktywnie uczestniczy w imprezach towarzyskich co potwierdzają zdjęcia. Wprawdzie S. P. przedłożył zaświadczenie o korzystaniu z pomocy psychologicznej, lecz są one niespójne i nie wnoszą istotnych informacji na temat jego funkcjonowania. Fakt, że S. P. zgłosił się do psychologa po upływie 6 miesięcy od zdarzenia oraz że spotkania te były wyznaczane jedynie raz w miesiącu, daje przesłanki do stwierdzenia, że konsekwencje zdarzenia będącego przedmiotem postępowania nie miały istotnego długofalowego wpływu na jego codzienne funkcjonowanie

(dowód: opinia psychologa H. O. k. 157-162 akt).

Obecnie S. P. w dalszym ciągu leczy się z powodu utraty zębów, leczenie nie jest zakończone. W pozostałym zakresie jednak prowadzi normalne życie, pracuje w F. zarabiając 2200 zł netto miesięcznie, ma zamiar założyć rodzinę

(dowód: zeznania powoda S. P. k. 206 akt).

Przeciwko S. P. nie toczyło się postępowanie karne z powodu uszkodzenia ręki P. S.. Powód wzajemny P. S. w wyniku zadanego przez siebie uderzenia doznał uszkodzenia ręki, która w dalszym ciągu jest leczona. Dotychczasowe koszty leczenia poniesione przez P. S. wniosły 3650 zł

(dowód: faktury k. 32-70 akt).

Aktualnie P. S. pracuje w banku zarabiając 1400 zł miesięcznie. W dalszym ciągu leczy rękę.

(dowód: zeznania P. S. k. 206 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu wyrok wydany przez Sąd w sprawie karnej i dokumenty dołączone do akt II K 99/15 tutejszego Sądu, znajdujące się w aktach sprawy dokumenty: dokumentacja medyczna i paragon k. 15-19, 36-52, 55-70, 90-99, 107, 145 akt, faktury k. 32-34, 106, 122, 146 akt, zdjęcia k. 125-128 akt, zeznania świadków: T. L. k. 101 akt, M. N. k. 101 akt, A. S. k. 101 akt, E. S. k. 101-102, 142 akt, D. Ł. k. 148-149 akt, zeznania powoda S. P. k. 206 akt, pozwanego P. S. k. 100, 206 akt oraz opinię biegłych: lekarza stomatologa M. S. k. 194-195 akt, psychologa H. O. k. 157-162 akt.

Sąd uwzględnił dołączone akta spraw i zebrane w sprawie dokumenty. Prawdziwość zgromadzonych w sprawie dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budzi wątpliwości. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, powoda i pozwanego, są one ze sobą zgodne, wzajemnie się uzupełniają i znalazły one potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach. Pozwany P. S. nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady oraz skutków w postaci uszkodzenia ciała powoda. Fakt popełnienia przestępstwa został stwierdzony prawomocnym wyrokiem z dnia 12 maja 2015 r. wydanym w sprawie II K 99/15 tutejszego Sądu. Zgodnie z 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa

wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Również okoliczności związane z uszkodzeniem ręki przez powoda wzajemnego P. S. były niesporne. Bez wątpienia powód wzajemny doznał zerwania ścięgna lewej dłoni na skutek zadanego przez siebie ciosu powodowi S. P..

W sprawie stan faktyczny, odnośnie zdarzenia i jego skutków dla powoda i powoda wzajemnego, był niesporny pomiędzy stronami. Również koszty leczenia, udokumentowane fakturami, poniesione dotychczas przez strony nie były kwestionowane. Przedmiotem sporu był stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda S. P. i wynikająca z tego wysokość odszkodowania i zadośćuczynienia.

Stopień uszczerbku na zdrowiu powoda S. P. Sąd ustali w oparciu o opinię biegłych z zakresu: stomatologii M. S. i psychologa H. O.. Sporządzone dla potrzeb niniejszej sprawy opinie biegłych zasługiwały na walor wiarygodności, gdyż sporządzone zostały przez osoby dysponujące odpowiednią wiedzą, poprzedzone analizą dokumentów i przeprowadzonym badaniem powoda. Opinie sporządzono w sposób rzeczowy i merytorycznie poprawny. Należy podkreślić, że strony nie zgłosiły zastrzeżeń do opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że miało miejsce zdarzenie skutkujące uszkodzeniem ciała u powoda S. P., jak również to, że obowiązek naprawienia powstałej w wyniku tego wypadku szkody majątkowej spoczywa na pozwanym P. S., jako sprawcy szkody. Pozwany zresztą nie kwestionował podstawy swej odpowiedzialności w toku niniejszego postępowania, uznając roszczenie o odszkodowanie do kwoty 114 zł, a jedynie twierdził, iż dochodzone odszkodowanie jest zawyżone i brak jest podstaw do przyznania zadośćuczynienia.

Kwestią nie budzącą wątpliwości i bezsporną pomiędzy stronami jest również rodzaj obrażeń jakich doznał powód i jego konsekwencji zdrowotnych. Pozwany nie kwestionował związku tych obrażeń z zadanym ciosem w głowę powodowi. Jak wynika z wyroku Sądu Rejonowego w Ciechanowie P. S. został uznany winnym popełnienia zarzucanego czynu.

Zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

W myśl art. 415 § 1 k.p.k. w razie skazania oskarżonego lub warunkowego umorzenia postępowania w wypadkach wskazanych w ustawie sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, obowiązek naprawienia, w całości lub w części, szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Z art. 415 § 2 k.p.k. wynika, że jeżeli orzeczony obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę albo nawiązka orzeczona na rzecz pokrzywdzonego nie pokrywają całej szkody lub nie stanowią pełnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, pokrzywdzony może dochodzić dodatkowych roszczeń w postępowaniu cywilnym.

Z art. 46 § 1 k.k. wynika, że w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Zgodnie z art. 46§3 k.k. wynika, że orzeczenie odszkodowania lub zadośćuczynienia na podstawie § 1 albo nawiązki na podstawie § 2 nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu niezaspokojonej części roszczenia w drodze postępowania cywilnego.

Jeżeli sąd karny oddalił powództwo cywilne (SN I KR 66/74, OSNKW 1975, nr 1, poz. 11), także w części, to w tym zakresie stwarza to powagę rzeczy osądzonej i nie może ono być ponownie dochodzone w postępowaniu przed sądem cywilnym, który w takim wypadku, z powołaniem się na przepis art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., pozew odrzuci. Nie odnosi się to jednak do sytuacji, gdy powództwo nie dotyczyło całości odszkodowania czy zadośćuczynienia, bowiem wówczas

mamy do czynienia z roszczeniami dodatkowymi, których poszkodowany może dochodzić w postępowaniu cywilnym, na zasadach ogólnych określonych w kodeksie cywilnym i w kodeksie postępowania cywilnego.

W sytuacji gdy sąd na podstawie art. 415 § 4 nie orzekł co do całości roszczenia cywilnego, wynikającego ze szkody spowodowanej przestępstwem, albo nie orzekł w całości lub w części co do odsetek, pokrzywdzony może w tym zakresie wystąpić na drogę postępowania cywilnego - art. 415 § 6 (SN I PR 436/68, LEX nr 6612).

Sąd Rejonowy w Ciechanowie w sprawie II K 99/15 nie rozpoznał powództwa cywilnego. Wyrok z dnia 12 maja 2015 r. nie zawiera rozstrzygnięcia odnośnie naprawienia szkody, której doznał S. P., a jedynie w uzasadnieniu Sąd stwierdził, że nie zasądził odszkodowania ze względu na wzajemne zadawanie ciosów i szarpanie. Wobec braku w wyroku karnym orzeczenia odnośnie odszkodowania, powód może dochodzić świadczeń na drodze powództwa cywilnego.

Odnosząc się do kwestii żądanego przez powoda zadośćuczynienia wskazać należy co następuje.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. oraz 444 k.c. sąd uprawniony jest do przyznania poszkodowanemu w sytuacji, w której doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia odpowiedniej sumy stanowiącej rekompensatę za doznaną krzywdę (zadośćuczynienie). Ustawodawca poza wskazaniem, iż kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia winna być wymierna do powstałej szkody nie wskazuje innych zasad ustalenia jej wysokości. Bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie wskazuje natomiast, iż przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze całokształt okoliczności sprawy nie wyłączając takich czynników jak wiek poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy, nieodwracalność następstw wypadku, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, długotrwałość i przebieg procesu leczenia. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 stycznia 2013 r. (I ACa 917/12, LEX nr 1271838) stwierdził, że wysokość sumy pieniężnej stanowiącej zadośćuczynienie za krzywdę, powinna być ustalona po uwzględnieniu wszelkich zachodzących okoliczności, zwłaszcza mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być więc dokonane z uwzględnieniem wszystkich zachodzących okoliczności danego przypadku. Tymi okolicznościami są, między innymi, nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, stan ogólny poszkodowanego i jego trwałe następstwa. Poza tym, dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia będzie mieć znaczenie wiek poszkodowanego, jego zawód, stosunki majątkowe stron, zachowanie się i postawa osoby odpowiedzialnej. Wszystkie te okoliczności muszą być analizowane indywidualnie w związku z osobą poszkodowanego. W sytuacji, gdy ze względu na ratowanie życia poszkodowanego nie gromadzono rachunków i faktur, a ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub co najmniej nader utrudnione, uzasadnione jest zastosowanie art. 322 k.p.c. Jeżeli ściśle udowodnienie wysokości renty w zakresie zwiększonych potrzeb poszkodowanego i zmniejszenia się jego powodzenia na przyszłość (art. 444 § 2 k.c.) jest niemożliwe lub nader utrudnione, to uzasadnione jest zastosowanie art. 322 k.p.c.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, iż co do zasady żądanie S. P. zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia jest zasadnym.

Oczywistym jest, iż doznane przez powoda urazy nie tylko mają ale i będą mieć, pomimo upływu czasu, nadal wpływ na fizyczną sferę życia powoda. U S. P. doszło do nieodwracalnej trwałej utraty zęba 11 oraz nieodwracanego trwałego uszkodzenia zęba 12, które w czasie trudnym do sprecyzowania może spowodować martwicę miazgi zęba i konieczność leczenia endodontycznego zęba 12 co będzie procesem nieodwracalnym. Wielkość szkody w przypadku utraty siekacza przyśrodkowego w szczęce stanowi 3% uszczerbku na zdrowiu, a w przypadku utraty częściowej siekacza bocznego z uszkodzeniem miazgi - 1,5% utraty uszczerbku na zdrowiu. Wybór metody leczenia jest uzależniony od wieku pacjenta, charakteru urazu i stanu tkanek otaczających. W leczeniu odtwórczym dąży się do jak najbardziej zbliżonych do funkcji zęba uzupełnień protetycznych w związku z tym wskazana jest implantacja brakującego zęba 11 z ewentualną augmentacją kości i odbudowa protetyczna na implancie, a w odniesieniu do zęba 12 odbudowa techniką

bezpośrednią – kompozyt lub pośrednią – korona. Cena takiego uzupełnienia jest zależna od czynników o charakterze jakościowym i oscyluje w przedziale 5000-10000 zł za implant plus odbudowa protetyczna i około 2000 zł za koronę pełnoceramiczną.

Natomiast nie jest możliwa precyzyjna ocena cierpień psychicznych doznanych przez S. P.. Sytuacja związana ze zdarzeniem wpłynęła negatywnie na psychikę S. P.. Powód przez tydzień nie chodził do pracy, wycofał się z relacji interpersonalnych oraz odczuwał duży dyskomfort spowodowany zmianą swojego wyglądu i zaistniałymi wskutek urazu ograniczeniami. Jednakże pogorszenia stanu emocjonalnego miało charakter przejściowy i obecnie nie obserwuje się następstw natury psychologicznej uniemożliwiających prawidłowe, codzienne funkcjonowanie psychospołeczne powoda. S. P. aktywnie uczestniczy w imprezach towarzyskich co potwierdzają zdjęcia. Wprawdzie S. P. przedłożył zaświadczenie o korzystaniu z pomocy psychologicznej, lecz są one niespójne i nie wnoszą istotnych informacji na temat jego funkcjonowania. Fakt, że S. P. zgłosił się do psychologa po upływie 6 miesięcy od zdarzenia oraz że spotkania te były wyznaczane jedynie raz w miesiącu, daje przesłanki do stwierdzenia, że konsekwencje zdarzenia będącego przedmiotem postępowania nie miały istotnego długofalowego wpływu na jego codzienne funkcjonowanie.

Ustalony stan faktyczny w niniejszej sprawie wskazuje, iż powód pogodził się z zaistniałym stanem rzeczy. S. P. aktywnie uczestniczy w życiu towarzyskim i zawodowym. Jednakże uszkodzenie ciała jest trwałe i wymaga kosztownego leczenia. Powód już poniósł koszt w wysokości 380 zł. Leczenie nie jest jednak jeszcze zakończone.

Uwzględnienie roszczenia poszkodowanego, skierowanego przeciwko zobowiązanemu do naprawienia szkody, o wyłożenie z góry sumy potrzebnej na koszty leczenia jest niezależne od tego, czy poszkodowany dysponuje odpowiednimi środkami własnymi na pokrycie wskazanych wyżej kosztów oraz czy jest objęty systemem finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych, chyba, że strona zobowiązana do naprawienia szkody wykaże, że koszty leczenia poszkodowanego zostaną pokryte w całości ze środków publicznych, w tym także przyznawanych w ramach szczególnych procedur obejmujących także decyzje uznaniowe uprawnionych podmiotów. (wyrok SN z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, OSP 2009, z. 2, poz. 20).

Mając na uwadze stopień uszczerbku na zdrowiu – łącznie 4,5% oraz określone przez biegłego lekarza stomatologa koszty leczenia, które będzie musiał jeszcze wyłożyć powód, Sąd uznał żądanie zasądzenia kwoty 12000 zł na rzecz S. P. za uzasadnione.

Uzyskana w ten sposób łącznie kwota odszkodowania i zadośćuczynienia w ocenie Sądu nie jest wygórowana, a jednocześnie jest świadczeniem na tyle wymiernym ekonomicznie, aby zrekompensować powodowi jego krzywdę, co uzasadnia orzeczenie jak w punkcie I.

Ponieważ powód cofnął pozew powyżej kwoty 12000 zł, a pozwany na to wyraził zgodę, to w tym zakresie, na podstawie art. 203 §1 k.p.c. i 355 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie.

Jeśli chodzi o początek daty płatności odsetek od zasądzonej kwoty z tytułu zadośćuczynienia, to stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, które jest wymagalne. Ponieważ powód wniósł o zasądzenie odsetek od dnia wniesienia pozwu, Sąd w tym zakresie roszczenie uwzględnił.

Ze względu na uznanie powództwa przez pozwanego do kwoty 114 zł, na podstawie art. 333 §1 pkt 2 k.p.c. Sąd do tej kwoty nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Roszczenie powoda wzajemnego P. S. o zasądzenie odszkodowanie w kwocie 3650 zł Sąd uznał za nieuzasadnione.

Powód P. S. domagał się od pozwanego S. P. kwoty 3650 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów leczenia. Powód wzajemny wykazał poniesienie kosztów leczenia w tej wysokości złożonymi fakturami. Pozwany wzajemny nie

kwestionował prawdziwości złożonych faktur ani faktu iż koszty w podanej wysokości rzeczywiście zostały poniesione przez P. S.. Pozwany wzajemny kwestionował swoją odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez P. S..

Zgodnie z art.415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządził.

Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Ciężar dowodu spoczywał w toku procesu, na podstawie art. 6 k.c., na powodzie wzajemnym P. S..

Osoba jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z jej winy. Do przyjęcia odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym musi być szkoda wyrządzona przez osobę, której można przypisać winę, a między szkodą a zdarzeniem musi istnieć związek przyczynowy. Ciężar udowodnienia tych przesłanek spoczywa na poszkodowanym, zgodnie z art. 6 k.c. W myśl art. 361 k.c. obowiązek naprawienia szkody obejmuje normalne następstwa zdarzenia, które szkodę wywołało. Podkreślić należy, iż powód wzajemny nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanego S. P. za szkodę. Jest faktem, iż P. S. doznał uszkodzenia ręki, jednakże szkoda powstała w wyniku działania samego poszkodowanego. To P. S. uderzył S. P. i wówczas uszkodził sobie rękę. Tym samym uraz jakiego doznał powód wzajemny nie jest skutkiem działania S. P., a samego poszkodowanego. W konsekwencji nie może być mowy o powstaniu odpowiedzialności odszkodowawczej, na podstawie art. 415 k.c. , po stronie pozwanego wzajemnego.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając, w stopniu w jakim strony wygrały proces: powód w 66,17%, a pozwany w 33,83%.

Powód był tymczasowo zwolniony od kosztów sądowych z uwagi na swoją sytuację osobistą, rodzinną, uzyskiwane dochody i źródła utrzymania. Sąd uwzględniając sytuację majątkową stron odstąpił od obciążania stron opłatą od której uiszczenia dotychczas powód S. P. był zwolniony, na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Pozostałe koszty poniesione były przez strony następujące:

- powoda S. P. koszty adwokackie ustalone na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz 461) w wysokości 2400 zł , zaliczka poniesiona na biegłego w kwocie 570 zł i opłata skarbową 17 zł,

- powoda wzajemnego P. S. opłata od pozwu wzajemnego 183 zł, koszty adwokackie ustalone na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz 461) 2400 zł i opłata skarbową 17 zł.

Ponadto ze Skarbu Państwa została wypłacona należność biegłemu w wysokości 900 zł.

Mając na uwadze wynik procesu, Sąd zasądził od P. S. na rzecz S. P. kwotę 792,77 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 zł tytułem zwrotu sum budżetowych.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)